

BROUMOVSKÝ **BIM**

INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

CENA – DOBROVOLNÁ ... DĚKUJEME ZA VÁŠ PŘÍSPĚVEK

ROČNÍK 6 - **ÚNOR** 2014 – ČÍSLO **02**

7:25

Od ledna letošního roku se rozšířila „nabídka“ mší svatých během týdne. V úterý a ve středu je tak možnost v 17:00 hod večer, v pátek v 15:00 hod a ve čtvrtek v 7:25, aby nejenom žáci a studenti mohli začít den mší svatou a hned plynule přejít do školy vedle kostela sv. Petra a Pavla.

Známý italský kněz Raniero Cantalamessa jednou řekl, že dnešní věřící žije v obrovském nepoměru náboženských a světských podnětů. Proto i tento další pastorační pokus, protože, jak se říká, co se v mládí naučíš... Zvláště pokud o jde o život s Kristem.

NEDELNÍ BOHOSLUŽBY

1. – 2. února

Ruprechtice (sobota)	17:00 hod
Otovice	08:30 hod
Broumov, P+P	10:00 hod

8. – 9. února

Vižňov (sobota)	17:00 hod
Martínkovice	08:30 hod
Broumov, P+P	10:00 hod

15. – 16. února

Šonov, kaple (sobota)	17:00 hod
Heřmánkovice	08:30 hod
Broumov, P+P	10:00 hod

22. – 23. února

Broumov P+P	17:00 hod
Božanov	08:30 hod
Broumov, P+P	10:00 hod

MŠE SV. V TÝDNU

Pondělí	-	-
Úterý	klášterní k.	17:00 hod
Středa	k. sv. Václava	17:00 hod
Čtvrtek	děkanství k.	07:25 hod
Pátek	děkanství k.	15:00 hod
Sobota	dle nedělní tab.	17:00 hod

Svátost smíření:

20 min před každou mší sv. + poslední sobota v měsíci, P+P 09:00 – 10:00 hod.

Adorace:

čtvrtek, P+P, 17:00 – 18:00 hod.

ROZVRH NÁBOŽENSTVÍ

1. – 2. tř.:

středa, 13:45 - 14:30, ZŠ Meziměstí

3. tř. (1. sv. přijímání):

čtvrtek, 15:15 - 16:00, fara

4. – 5. tř.:

čtvrtek, 14:10 - 14:55, fara

6. – 7. tř.:

úterý, 15:15 - 16:00, fara

8. – 9. tř.:

pátek, 13:45 - 14:30, klášterní k.

INZERCE

DTP a grafika návrh loga, katalogy, letáky, plakáty, inzerce

Fotoateliér reklamní a propagační fotografie, vlastní fotoateliér, fotoreportáže

Reklama propagační předměty s vlastním firemním, osobním potiskem

Webdesign návrh, realizace, domény, hosting, SEO optimalizace

Tisk velkoplošný, ofsetový, digitální, řezaná reklama

PINstudio | Jan Záliš je fotoateliér a grafické studio specializující se na produktovou, reportážní, krajinářskou fotografii, tištěnou grafiku a tvorbu www stránek. Pro vaši firmu vytvoříme vše od loga, přes vizitky, webové stránky, po kompletní grafické řešení celé Vaší firmy. Vždy klademe důraz na kvalitní design, originalitu a efektivnost kompletní řešení firemní prezentace s dlouhodobým efektem.

Kompletní nabídka služeb

Naším cílem je vytvořit Vám originální a efektivní grafické řešení.

Řešení, které Vám pomůže ke zviditelnění vaší společnosti a tím i k lepšímu prodeji vašeho produktu. Samozřejmostí je vysoká

funkčnost a efektivnost, při zachování co nejvíce přijatelnější ceny.

Komplexní služby při návrhu a realizaci webových prezentací.

Nabízíme vše od jednoduchých www stránek, přes redakční systémy, eshopy po složitější webové aplikace. Klademe důraz na originální grafické zpracování, kvalitní technické řešení a profesionální přístup.

Tvorba počítačové grafiky a tištěných materiálů.

Nabízíme grafické zpracování vizitek, letáků, katalogů, plakátů, obalů, bannerů a mnoho dalších. Zajistíme vše od úvodního rozpracování návrhu, přes realizaci, po finální tisk, dopravu, atd.

Návrh a realizace jednotného firemního designu.

Zpracování loga, firemních barev, vizitek, hlavičkových papírů, firemních emailů, propagačních materiálů, atd. To vše v jednotném grafickém stylu.

PIN studio | Jan Záliš, Křínice 96, CZ 550 01 Broumov

po-pá: 7.00 - 15.00, so-ne: po předchozí domluvě

mobil: **+420 737 809 032**, telefon: +420 491 423 305,**e-mail: info@pinstudio.cz**, web: www.pinstudio.cz

BROUMOVSKÝ BIM INFORMAČNÍ MĚSÍČNÍK

vychází každý 1. týden v měsíci jako měsíčník

Náměty na články můžete zaslat e-mailem na adresu: **farnost@broumovsko.cz**, děkujeme...

Vydává: Římskokatolická farnost - Děkanství Broumov.

www.broumovfarnost.cz

Grafický koncept: Jan Záliš, DTP a zlom: PINstudio, www.pinstudio.cz.

Tisk: vlastním nákladem. Náklad: 130 ks.

Uzávěrka: 15. každého měsíce.

MATOUŠ FERDINAND SOBEK Z BÍLENBERKA IV.

Arcibiskup na podnět vlády vysílal po všech okresech diecézi misionáře, konaly se pravidelné vizitace a zvláštní duchovní komisaři jezdili od fary k faře a bděli pilně nad prováděním rekatolizace. Nutno znovu připomenout, že arcibiskup nebyl příznivcem drastických postupů proti jinověrcům. Stejněho smýšlení byl i jeho předchůdce, kardinál Harrach. Vládou a především disputací o pravdách víry měly být těmi nejúčinnějšími prostředky. Arcibiskup Sobek také zavedl takzvané paschální konsignace, v nichž každý duchovní správce musel podávat číselné referáty, zda neubývá katolíků a nepřibývá jinověrců. Podporoval také zakládání bratrstev k upevnění katolického vědomí a náboženského vzdělání. Z odkazu zbožné vdovy Steyerové založil Dědictví svatého Václava k vydávání českých náboženských knih, které pak byly většinou zdarma šířeny po českém venkově. Je nehorázností, když i renomovaný historik tvrdí, že to byla

doba, kdy se páliły české knihy. Opak je pravdou. K nejdůležitějším knihám vydaným v Dědictví sv. Václava patří Česká bible, která je i svým jazykem důstojným katolickým protějškem proslulé bratrské Bible kralické.

Arcibiskup Sobek proslul jako veliký ctitel nejpřednějšího zemského patrona, svatého Václava. Postaral se v Římě, aby byl sv. Václav zařazen do celocírkevního kalendáře. Znamenalo to, že se pak v celém křesťanském světě v den zasvěcený tomuto světcovi tj. 28. září sloužila mše sv. a církevní hodinky o sv. Václavovi (bohužel, při reformě kalendáře II. vatikánským koncilem bylo opět jméno sv. Václava vyřazeno - ne sice docela, ale zůstalo v celocírkevním kalendáři jen jako nezávazná památka). Velkou péčí věnoval arcibiskup Sobek také svatováclavské kapli v katedrále sv. Víta. Z vlastních prostředků tam nechal postavit nový mramorový oltář, pořídil stříbrnou světcovu sochu, dva anděly a šest velkých svícňů. Přál si také v poslední vůli, kde jako místo svého pohřbu určuje klášterní kostel v Broumově, aby jeho srdce bylo uloženo v kapli sv. Václava v pražské katedrále v blízkosti světcova hrobu.

V té době kolovalo v zemích Střední Evropy prorocství, které tvrdilo, že ten panovník, kte-

rý dostaví chrám svatého Víta v Praze, vyžene z Evropy Turky. Islám se totiž v té době zase připravoval k rozsáhlé expanzi do evropských zemí. Arcibiskup Sobek využil tohoto prorocství, aby přiměl císaře Leopolda I. k dostavbě pražské katedrály. A tak za přítomnosti císařovy položil dne 3. září 1673 základní kámen k dostavbě katedrály svatého Víta v blízkosti hrobu svatého Vojtěcha. V započaté práci se však nepokračovalo dlouho. Byly sice položeny základy a vybudovány pilíře, ale kvůli tureckým válkám práce ustaly. V té době je také zásluhou Sobkovou přestavována arcibiskupská rezidence a zámek v Příbrami, zakoupen pro arcibiskupství statek Louňovice pod Blánkem a znovuvybudováno městečko Červená Řečice zničené požárem. Nejslavnější český mariánský poutní chrám je arcibiskupem Sobkem obnoven, v Kolíně je v r. 1671 posvěcen chrám Nejsvětější Trojice, r. 1673 zakládá arcibiskup františkánský klášter při poutním místě v Hájku u Prahy, téhož roku

světí základní kámen klášterního chrámu sester řádu sv. Voršily a skvostu barokního stavitelství v Praze, chrámu sv. Mikuláše na Malé Straně. Také právě on světí základní kámen chrámu sv. Havla na Starém Městě. Chce povznést význam sázavského kláštera a tak mu v roce 1669 daruje tzv. rámě sv. Prokopa, které se od světcovy kanonizace uchovávalo v katedrále sv. Víta (není to rámě, ale tība - holenní kost). Pro ostatky byl později zhotoven překrásný rokokový relikvíář se světcovými ostatky a broumovský opat Štěpán Rautenstrauch ho umístil v Broumově na oltáři sv. Rodiny, vedle kterého bylo již dříve pohřbeno tělo arcibiskupa Sobka. Tyto světcovy ostatky v roce 1988 zkoumal proslulý český antropolog, Prof. MUDr. Emanuel Vlček DrSc. a po potvrzení jejich pravosti byly umístěny v děkanském kostele sv. Petra a Pavla v Broumově, protože tehdy klášterní kostel sv. Vojtěcha sloužil jako muzeum a koncertní síň. Arcibiskup Sobek byl výborný ekonom, ale zároveň byl nesmírně dobročinný, a to tak, že po jeho smrti broumovský klášter určený arcibiskupovou závětí jako univerzální dědic, zdědil především dluhy.

Jiří Kohl

Rok 2014 ve farních akcích

4. ledna
Tříkrálová sbírka

5. ledna
Tříkrálový průvod

25. ledna
Farní ples

18. dubna
Velkopáteční křížová cesta v Křinicích

10. května
Pouť do Vamberžic

11. května
Kaple pod Hvězdou - májová pobožnost

18. května
Hvězda - májová pobožnost

23. května
Noc kostelů

25. května
Malé Svatoňovice - májová pobožnost

8. června
1. svaté přijímání

14. června
Oslavy výročí diecéze

21. června
Farní den

30. června - 6. července
Summer job

2. srpna
Křinická pouť

27. září
Farní výlet

8. listopadu
Svatomartinské odpoledne (Martínkovice)

9. listopadu
Pietní akt (Martínkovice)

10. - 17. listopadu
Akce u příležitosti 25. výročí 17. listopadu 1989

Lumen fidei VI.

(Encyklika papeže Františka o víře)

Spása skrze víru

22. Tímto způsobem se existence věřícího stává církevní existencí. Když svatý Pavel mluví k římským křesťanům o jediném těle, kterým jsou všichni věřící v Kristu, vybízí je, aby nebyli domyšliví. Každý má o sobě smýšlet „ve shodě s tím, v jaké míře udělil Bůh každému víru“ (<Řím 12,3). Věřící se učí vidět sebe samého, počínaje vírou, kterou vyznává - postava Krista je zrcadlo, ve kterém objevuje svůj skutečný obraz. A jako Kristus zahrnuje v sobě všechny věřící, kteří tvoří Jeho tělo, křesťan chápe sebe samého v tomto těle, v původním vztahu ke Kristu a k bratřím ve víře. Obraz těla nemá redukovat věřícího na pouhou část anonymního celku, na pouhý prvek velké mašinerie, ale zdůrazňuje spíše živoucí sjednocení Krista s věřícími a všech věřících vzájemně (srov. Řím 12,4-5). Křesťané jsou „jeden“ (srov. Gal 3,28), aniž by pozbývali svoji individualitu a ve službě druhým se každému dostává vlastního bytí až do dna. Rozumí se tak, proč mimo toto tělo, mimo tuto jednotu církve v Kristu, tuto církev, která je – podle slov Romana Guardiniho – „historickou nositelkou Kristova všeobsahujícího pohledu na svět“, víra

ztrácí svoji „míru“, nenachází už svoji rovnováhu a nezbytný opěrný prostor. Víra má nutně církevní formu, vyznává se uvnitř Kristova těla jako konkrétní společenství věřících. Z tohoto církevního umístění otevírá víra jednotlivého křesťana všem lidem. Svým vlastním dynamismem se slyšené Kristovo Slovo přetváří v křesťanovi na odpověď a samo se stává pronášeným slovem, vyznáním víry. Svatý Pavel tvrdí: „Víra v srdci... a vyznání ústy“ (Řím 10,10). Víra není privátním úkonem, individualistickým pojetím, subjektivním míněním, ale vzniká z naslouchání a je určena k vyjádření a k tomu, aby se stala zvěstí. Neboť, „jak v něj mohou uvěřit, když o něm ještě neslyšeli? Jak o něm mohou uslyšet bez hlasatele?“ (Řím 10,14). Víra se tedy v křesťanovi projevuje, počínaje obdržením daru Lásky, která jej táhne ke Kristu (srov. Gal 5,6), dává účast na putování církve, která putuje v dějinách vstříc dovršení. Kdo je tímto způsobem přetvořen, otevírá se novému způsobu vidění a víra se pro jeho oči stává světlem.

VI. farní ples se letos za hojně účasti zájemců uskutečnil v sobotu 25. ledna v Martínkovicích.

Svou návštěvou ho opět po třech letech potčil i polický děkan Mons. Marian Lewicki.

Hudební doprovod skupiny Mamut na začátku doplňovaly i ukázky společenských tanců. Všem, kdo se jakýmkoli způsobem přičinili o zdařilý průběh plesu, patří naše upřímné Pán Bůh pozhřej. Rovněž i těm, kdo přispěli finančním obnosem, který je určen na financování oprav varhan v kostele sv. Marie Magdaleny v Božanově.

Vernisáž v Nitře

V pondělí 20. ledna v kavárně Libresso proběhla v dalším někdejší benediktinském slovenském městě vernisáž fotografické výstavy TEMPUS FUGIT.

V Nitře zůstane do 10. února, kdy se pak přesune do Hlinska a poté do vestibulu úřadu Královéhradeckého kraje.

Kompendium katechismu

„Věřím ve věčný život“

233. Kdo koná liturgii?

Liturgii koná „celý Kristus“ („Christus Totus“), Hlava i Tělo. Jako velebně celebruje se svým Tělem, jímž je nebeská i pozemská církev.

234. Kdo koná nebeskou liturgii?

Nebeskou liturgii konají andělé, svatí Staré i Nové Úmluvy, zvláště Matka Boží, apoštolové, mučedníci a „nesmírné množství, které by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků (Zj 7,9). Když slavíme ve svátostech tajemství spásy, účastníme se této nebeské liturgie.

235. Jakým způsobem slaví liturgii církve na zemi?

Církve na zemi slaví liturgii jako kněžský lid, v němž každý dělá úkony podle své funkce v jednotě Ducha svatého: pokřtění přinášejí sebe v duchovní oběť; posvěcení služebníci celebrují podle svěcení, které dostali ke službě všech členů církve; biskupové a kněží jménem Krista-Hlavy (in persona Christi).

236. Jak se slaví liturgie?

Liturgická slavnost je utkána ze znamení a symbolů, jejichž význam je zakořeněn ve stvoření a v lidských kulturách, upřesňuje se událostmi Staré Úmluvy a plně se zjevuje v Osobě a díle Krista.

237. Odkud pocházejí svátostná znamení?

Některá pocházejí ze stvoření (světlo, voda, oheň, chléb, víno, olej), jiná ze

společenského života (umývání, pomazání, lámání chleba); další pak s dějin spásy Staré Úmluvy (obřady Paschy, oběti, vkládání rukou, zasvěcování). Tato znamení, z nichž některá jsou směrodatná a neměnná, přijatá Kristem, se stávají nositeli působení spásy a posvěcení.

238. Jaká souvislost existuje mezi úkony a slovy při slavení svátostí?

Při slavení svátostí jsou úkony a slova úzce spojeny. Vždyť i když jsou symbolické úkony již samy sebou řečí, přesto je nutné, aby Boží slovo a odpověď víry doprovázely a oživovaly tyto úkony. Jsou také neoddělitelné, jako znamení a učení, slova a liturgické úkony, protože uskutečňují, co naznačují.

239. Za jakých podmínek má ve slavení liturgie svou funkci zpěv a hudba?

Protože zpěv a hudba jsou úzce spojeny s liturgickou akcí, musí respektovat následující měřítka: shoda textů, přednostně vzatých z Písma a z liturgických pramenů, s katolickým učením; vyjádření krásy modlitby; kvalita hudby; účast shromáždění na kulturním bohatství Božího lidu a posvátný a slavnostní ráz slavení liturgie. „Kdo zpívá, dvakrát se modlí“ (sv. Augustin).

240. Jaký mají účel posvátné obrazy?

Obraz Krista je liturgická ikona par excellence (po výtce). Ostatní, které představují Madonu a svaté, znamenají a oslavují Krista, který je v nich oslaven. Hlásají totéž evangelijní poselství, jež předává Písmo svaté pomocí slov a napomáhají vzbuzovat a živit víru věřících.

Sv. Petr Damiani

biskup a učitel církve OSB, 21. února

Narodil se v Ravenně r. 1007 do početnější a chudé rodiny. Oba rodiče mu zemřeli velmi brzy a pak pocítil i šikanování od sourozenců - bosý, v roztrhaných šatech musel pást vepře svého nejstaršího bratra. Jednou našel peníz a místo na své potřeby jej použil na mši svatou za své rodiče. Jistě jej napadaly i jiné možnosti, ale zvítězila ta, pro kterou mohl patřit k blahoslaveným chudým v duchu, k blahoslaveným, kteří mají nedostatek a jejichž úsilím je líbit se Pánu. Z tvrdého dětství mu pomohla sestra Roselinda, jež se ho v opuštěnosti ujala a dále jeden mnohem starší bratr, který se v Ravenně stal arciknězem. Vedle základních potřeb mu poskytl možnost vzdělání, kterou Petr s velkou pilí využil. Gramatiku, rétoriku a právo studoval ve Faenze a v Parmě. Pak se stal profesorem na střední škole.. Snad bylo projevem vděčnosti za pomoc s vystudováním, že si dal druhé jméno Damiani po bratrovi.

V 28 letech, r. 1035 vstoupil do přísného kláštera benediktinských poustevníků, komunity založené sv. Romualdem ve Fonte Avelana na Monte Catria. Dodržovali asketický režim, který Petrovi zprvu působil potíže, ale přesto se tam věnoval studiu Písma a teologie. Jeho manuální prací bylo opisování rukopisů.

V roce 1043 byl zvolen převorem. Na jednu stranu byl laskavý, s velkým porozuměním pro chudé a opuštěné, na druhou energický a přísný s organizačními schopnostmi. Ve své horlivosti poměrně brzy založil pět dalších řeholních komunit a napsal pro ně několik příruček o mnišském a poustevnickém životě. Na srdci mu neleželo jen dobro mnišských komunit, ale i celé církve. Napomínal i některé biskupy a bohatší potulné mnichy. Na synodách vystupoval proti různým neřestem a nedostatkům. Měl styky s německým císařským dvorem, s Konrádem II. a Hendrichem III.; i s papeži, počínaje Lvem IX. Ten i jeho nástupce Viktor II. ho pověřovali některými úkoly a radili se s ním ve věcech církevní reformy. V té době Petr Damiani napsal traktáty *Gratissimus* a *Gomorrhianus*, namířené proti svatokupectví a mravním nepořádkům mezi duchovenstvem. Další papež Štěpán IX. jmenoval Petra ostijským biskupem a kardinálem, chtěje ho zapojit do reformní činnosti papežské kurie. Petr v Římě spolupracoval s reformátorem Hildebrandem, který se z clunyského mnicha stal nejen poradcem více papežů, ale později papežem Řehořem VII.

Petr Damiani ve funkci zástupce římské kurie v r. 1059 reformoval milánské a další lombardská biskupství, od r. 1061 energicky vystupoval proti vzdoropapeži Honorovi II. a také bránil clunyský klášter proti neoprávněným požadavkům místního biskupa a řešil i různé stížnosti. Jednalo se o dobu sporů světské a duchovní moci. V roce 1069 byl v Německu zabránit rozvodu Hendricha IV. s Bertou Savojskou.

Za Mikuláše II. si Petr přál zbavit se biskupských povinností a návrat do kláštera Fonte Avellana, v čemž mu papež vyhověl. Tam se zabýval i řezbářskou prací. Poslední misií konal v Ravenně, když se město v duchovním směru rozdělilo na dva znepřátelené tábory. Situaci dal do pořádku a na zpáteční cestě zemřel v benediktinském klášteře ve Faenze. Tam byl i pohřben.

V případě Petra Damiani církev uznala spontánní a všeobecnou úctu tohoto světce, kterého papež Lev XII. v roce 1828 vyhlásil za církevního učitele. Je vzýván jako ochránce od bolesti hlavy.

www.catholica.cz
Jan Chlumský

Filotea:

Rady k zachování čistoty

Lidská těla jsou jako sklenice: nemohou se nosit pohromadě tak, aby se dotýkaly, protože by se mohly rozbít. Nechat se nestoudně osahávat je naprostá zkáza čistoty. Vždyť i včely se nejen nechtějí dotknout mršin, ale nesmírně si oškvliví každý puch.

Velký svatý Basil jednou o sobě řekl: „Nevím, co jsou ženy, a přece nejsem panic.“ Ano, čistotu je možné ztratit tolika způsoby, kolik je projevů nestoudnosti a smyslnosti. Ať už jsou to skutky, slova nebo jenom i myšlenky.

A tak s nemravnými lidmi se vůbec nestýkej, obzvláště jsou-li ještě k tomu nestoudní – a to jsou téměř vždycky; neboť tak jako kozli, když olizují sladké mandlovníky, z nich udělají hořké. Tito lidé mají jed v očích i v dechu, tak jako baziliškové. Naopak, scházej se s lidmi mravnými a ctnostnými. Často uvažuj a čítej o posvátných věcech. Drž se neustále v blízkosti Ježíše Krista ukřižovaného.

Sv. František Saleský (kráceno)

Zpívání u Jesliček

Na Boží hod se k odpolednímu setkání u Jesliček sešli děti se svými rodiči. Bylo to poprvé, ale jak se jeví, mohla by z toho vzniknout další farní tradice.

Hradecká diecéze má nový znak

Autor papežského znaku Benedikta XVI. a desítek dalších biskupských, kardinálských a papežských znaků, italský kardinál Andrea Cordero Lanza di Montezemolo, navrhl pro královéhradeckou diecézi nový znak. Tradiční bílou svato-dušní holubicí na červeném podkladě v něm doplňuje písmeno M, symbol jména Panny Marie, jejímuž Neposkvrněnému Srdci biskup Jan Vokál diecézi 1. ledna tohoto roku slavnostně zasvětil.

(www.bihk.cz)

Hradecká diecéze dostala k 350. výročí požehnání od papeže Františka

Z pověření Svatého otce Františka Vám s potěšením sděluji, že Petrův nástupce sdílí radost z tohoto krásného a úctyhodného výročí spolu s Vámi, kněžími, jáhny, seminaristy, řeholnicemi a řeholníky a s celým Božím lidem této místní církve a je Vám duchovně nablízku svou modlitbou, otcovskou láskou a srdečným blahopřáním! Papež se zvláště raduje z připraveného pastoračního programu zaměřeného především na nová povolání ke kněžství i zasvěcenému životu a naléhavě připomíná Kristovu výzvu: „Proste Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň, která je hojná“ (srov. Mt 9,37n). Tento úmysl spolu s Vámi svěřuji přímluvě Panny Marie, Královny apoštolů a jejímu Neposkvrněnému Srdci.

S radostí Vám, Excellence, zároveň sděluji, že Svatý Otec František posílá své apoštolské požehnání celé drahé Královéhradecké diecézi i všem, kteří se ke zmíněným oslavám připojí a vyprošuje přímluvu jejich nebeských ochránců, zvláště svatého Klementa I., papeže a mučedníka.

Využívám této milé příležitosti, vážený pane biskupe, abych Vám a všem Vám svěřeným upřímně blahopřál i já a ujistil Vás o své modlitbě a duchovním společenství a s projevy úcty zůstávám

Vaši nejdůstojnější Excelenci v Kristu oddaný + Giuseppe Leanza, apoštolský nuncius

(www.bihk.cz)

Tříkrálová sbírka 2014 opět lepší výsledek!

O prvním lednovém víkendů vyrazilo za příznivého počasí do broumovských ulic, Martínkovic, Křinic a Hejtmánkovic 13 skupinek tříkrálových koledníků. Letos děti koledovaly již po čtrnácté a do pokladniček vybraly celkem 81 381 korun, z toho v Broumově 67 554 , v Martínkovicích 4 148 , v Křinicích 8 094 a v Hejtmánkovicích 1 585 korun. Pro srovnání - v roce 2001 vybralo 5 skupinek kolem 14 tisíc korun.

Děkujeme všem dobrovolníkům, kteří se na přípravě i průběhu sbírky podíleli. Dík patří zejména koledníkům, dětem a pedagogům ze ZUŠ Broumov, ZŠ Kladská, ZŠ Hradební a Masarykovy ZŠ a výtvarného kroužku Ulity. Dík patří všem zde nejmenovaným, kteří pomáhali s organizací a starali se o pohoštění koledníků.

Děkujeme za milá setkání s vámi, za koledu pro děti a samozřejmě i za peníze, kterými jste přispěli do tříkrálových pokladniček. Letošní sbírka byla opět důkazem, že sousedský život v Broumově nevymizel, a že okřídlená věta „Musíme si pomáhat“, není jen prázdným heslem na papíře.

Přejeme všem, aby vám vánoční pohoda vydržela po celý letošní rok a aby byl rok 2014 rokem příznivým.

Za koledníky Zuzana Kejzlarová

Tříkrálová sbírka 2014

Celkový součet:	81 381 Kč
Broumov:	67 554 Kč
Martínkovice:	4 148 Kč
Křinice:	8 094 Kč
Hejtmánkovice:	1 585 Kč
Výsledky podle skupinek:	
Martin Lanži	3 833 Kč
Eva Hrnčířiková	11 743 Kč
Ilona Patrná	9 428 Kč
Vladimír Uhnavý	8 405 Kč
Václava Vaňková	3 293 Kč
Miloslava Matějí	4 801 Kč
Kateřina Čápová	1 585 Kč
Kamil Pelán	4 148 Kč
Marie Vlachová	8 516 Kč
Zuzana Kejzlarová	9 958 Kč
Jiří Vlach	4 665 Kč
Jan Joudal	6 177 Kč
Monika Lukašáková	4 829 Kč

Tříkrálový průvod

O první lednové neděli již popáté zakončil na Mírovém náměstí Tříkrálovou sbírku. Akce se mohla uskutečnit za vydatné pomoci Města Broumov a ZUŠ Broumov.

Pětinásobný nárůst účastníků generálních audiencí

Vatikán. Papež František přitahuje zástupy – počet účastníků středečních generálních audiencí se v porovnání s předchozím rokem více než zpětinasobil. Vyplývá to ze statistiky, kterou u příležitosti poslední generální audiencí letošního kalendářního roku zveřejnila Prefektura papežského domu. Od konce března bylo na třiceti generálních audiencí s papežem Františkem rozdáno celkem 1 548 500 vstupenek. Průměrná návštěvnost se tak pohybuje okolo 50 tisíc poutníků na každé audienci. V několika případech počet návštěvníků převyšil 100 tisíc, upozorňuje Prefektura papežského domu. Skutečný počet účastníků ovšem může být ještě vyšší než počet rozdaných vstupenek, dodává zpráva vaticánského úřadu. Statistiky totiž nezahrnují ty účastníky, kteří audienci sledují z prostor v okolí Svatopeetrského náměstí.

V roce 2012 se 43 generálních audiencí Benedikta XVI. zúčastnilo 447 tisíc návštěvníků. Bezprostředně po nástupu emeritního papeže na Petrův stolec v roce 2005 sledovalo jeho 32 středečních katechezí celkově 810 tisíc návštěvníků.

(www.radiovaticana.cz)

Vánoce musí odejít

Gilbert K. Chesterton

Vánoce se naprosto nehodí do moderního světa. Předpokládají možnost, že rodiny jsou pospolu nebo se sejdou, ba dokonce, že muži a ženy, kteří se vzájemně vyvolili, budou spolu normálně mluvit. A tak tisíce mladých dobrodružných duchů, připravených čelit realitě lidského života a setkávat se s nejrůznějšími muži a ženami takovými, jací skutečně jsou, připravených letět na konec světa a tolerovat extravagantní či nepodstatné kvality kanibalů nebo satanistů, jsou bez milosti nuceni přetřpět hodinu – někdy dokonce dvě hodiny – ve společnosti strejčka George nebo tetičky z Cheltenhamu, které zrovna moc nemusejí. V naší době přece nelze tolerovat takové zavřehodné tortury. Představa širšího bratrství a opravdovější citlivosti naučila každou oduševnělou mladou dámu (dostatečně bohatou a dostatečně v pohodě), aby byla u vytržení už jen z představy posnídat se zločincem, poobědovat se Šejkem nebo povečeřet s Apačem v Paříži. Nelze tedy tolerovat, aby tato citlivost utrpěla šok z neočekávaného příchodu vlastní matky nebo snad dokonce vlastního dítěte. Ostatně, nikdy se ani nepočítalo s tím, že by „rodiče“ měli být součástí oné úžasné demokratické abstrakce nazývané „lid“. A nikdy se nepočítalo ani s tím, že by se bratrství mělo vztahovat také na bratry.

Vánoce se tedy k modernímu životu nehodí. Jejich zaměřenost na kompletní rodinu nevzala v potaz dimenze a pohodlí moderního hotelu. Jejich tradiční rituálnost ignoruje nynější závažnost nekonvenčnosti. Jejich důraz na dětství odporuje liberálnějšími koncepcím, podle nichž se omladina musí vždycky cítit starší a mluvit nezáživně. Svobodnější a upřímnější škola dobrých mravů, spočívající ve znučenosti z každého, kdo je přítomen, a zapomenutí na každého, kdo přítomen není, je napadána hned v začátku starým zvykem

připít si na zdraví nebo si vzájemně popřát, stejně jako zvyklostí psát dopisy nebo posílat vánoční pohlednice. Pod tíhou těchto starých výměn nelze zachovat onen subtilní odstín, onu jemnou distinkci, kterou se vyznačuje moderní chování: že totiž když potkáme na ulici souseda z vedlejšího vchodu, tváříme se, že jej neznáme, zatímco souseda z vedlejších dveří, s nímž sedíme u stolu, pouze ignorujeme. Jak bychom mohli očekávat, že se rozšíří tradice založená na pohostinnosti v elegantním moderním světě, kde byla pohostinnost vystřídána vlezlostí? Ovšem, výrazivo je bezpochyby třeba poněkud upravit, a chceme-li mluvit přesně a rigorózně, jde o vlezlost, pokud se jí dopustí příslušník vyšší třídy a o vloupání, pokud se jej dopouštějí nižší třídy. Avšak zloděj nasávající

whisky, k níž nebyl přizván, a omladina popíjející šampaňské, aniž by byla zvána, se nevědomky společnými silami angažují v téže naléhavé záležitosti pokročilého a pokrokového světa, totiž vymést veškeré staré předsudky o pohostinnosti. Pohostinnost má v každém případě stovky hrůzných důsledků. Předpokládá, že můj dům patří víc mně než novináři z detroitské miliardářské tiskové agentury. Ať už bych jej přivítal a přijal se sebevětší srdečností a vřelostí, prazvláštní předsudek bude viset ve vzduchu a kroužit jeho hlavou, o mé nemluvě, a totiž stará, podivná a děsivá pověra, že se nachází v domě někoho jiného. Bezpochyby by byl těchto rozpaků ušetřen, kdybychom se sešli ve velkém hotelu nebo v ještě prostornější a neosobnější čajovně, nebo ve veřejné knihovně, na poště či v průvanu chodeb metra. Sama jména těchto míst vyvolávají dojem většího tepla, plnějšího přátelství a jakéhosi horlivého altruismu, který nastává ve všech mezilidských kontaktech, jakmile člověk opustí soukromé vlastnictví.

V každém případě není nutné pokračovat ve výčtu důkazů, proč Vánoce nepasují do tohoto plnějšího a osvobozenějšího života. Vánoce musí zmizet. Vánoce se naprosto nehodí do velké budoucnosti, která se před námi nyní otevírá. Vánoce nejsou založeny na velké sociální teorii, jež může najít svůj konečný výraz jedině v komunismu. Vánoce vůbec nenapomáhají k větší, zdravější a vitálnější expanzi kapitalismu. Od Vánoc se nedá čekat, že by zapadly do moderních nadějí na velkou sociální budoucnost. Vánoce jsou v protikladu k modernímu myšlení. Vánoce jsou překážkou moderního pokroku. Se svou zakořeněností v minulosti, ba dokonce v dávné minulosti, nemohou být užitečné světu, v němž je neznalost historie jediným jasným důkazem

vědeckého poznání. Povstaly uprostřed zázraků, k nimž došlo před dvěma tisíci lety a nelze očekávat, že zapůsobí na zdatný selský rozum odolávající i nejzřejmějším a nejhmatatelnějším důkazům zázraků, k nimž dochází v této chvíli.

Vzhledem k tomu, že mají co do činění s otázkami čistě psychickými, nejsou přirozeně zajímavé pro psychology. Vzhledem k tomu, že po více než šestnáct století vytvářely morální atmosféru pro miliony lidí, nemohou být zajímavé v době, která se zabývá průměry a statistikami. Vánoce mají co do činění s tím nejšťastnějším narozením a jsou tedy úhlavním nepřítelem eugeniky. Nesou v sobě tradici dobrovolného panenství, ba co víc, neobsahují žádnou praktickou narážku na povinnou sterilizaci. Ať hledáme jak chceme, ve všem jsou v protikladu k tomu velkému pokrokovému hnutí, od něhož jsme se dozvěděli, že etika se rozvine v cosi více etického a bude osvobozena od veškerého etického rozlišování. Vánoce nejsou moderní. Vánoce nejsou marxistické. Vánoce nejsou udělané po vzoru velkého technického věku, slibujícího davům epochu většího štěstí a větší prosperity než je ta, k níž v této chvíli dospěly. Vánoce jsou starověké – povstaly v časných dobách římského impéria. Vánoce jsou pověra. Vánoce jsou přežitek minulosti.

Proč tedy pokračovat ve vršení chvály na Vánoce? Všechny jejich dary a jejich sláva se navelek projevují v realitě, o které jsme už dostatečně pojednali: jsou na obtíž všem lidem, kteří si plní ústa absurditami naší doby. Pobuřují všechny lidi, kteří přišli o vlastní instinkty, což ve skutečnosti – intelektuálněji řečeno – znamená nepřičetnost. Jsou věčně na obtíž všem hulvátům, mezi něž nepatří jen průmysloví magnáti, nýbrž magnáti informací a mezinárodního zpravodajství i čehokoli dalšího, co patří do soudobého ráje hulvátů. Útočí na hulvátství, neboť připomínají existenci vlídného a laskavého světa a zvyklostí, jež zakládaly důstojnost mezilidských vztahů. Jsou hlavolamem pro pedanty, odsouzené ve své chladné zášti k trvale bezvýhodnému rozporu, takže se nedokáží rozhodnout, zda pranýřovat Vánoce kvůli mši nebo jen kvůli papeženecké pantomimě, anebo proto – jak se zároveň snaží dokázat – že jsou to svátky naprosto pohanské, a že si tedy zaslouží asi tak stejný obdiv jako kterákoli jiná věc vymyšlená třeba pohanskými piráty ze Skandinávie.

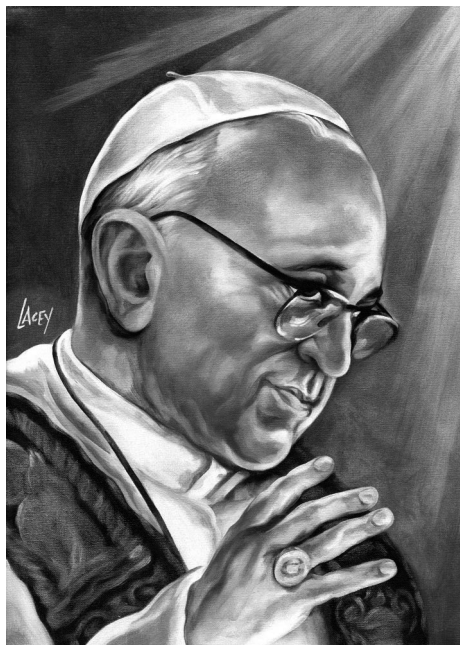
Vánoce nezlomené a záhadné jsou tu dál. Pro nás něco znamenají, pro jiné jsou nekonzistentním zmatkem. Vánoce soudí moderní svět. Vánoce musí odejít. Jdou. Vskutku jdou – pevně.

Esej Christmas must go zveřejněný 7. prosince 1933 v G. K. Weekly přeložila Johana Bronková

(www.radiovaticana.cz)

Nebojte se něhy

Papež František poskytl rozhovor pro italský deník La Stampa.

Co pro vás znamenají Vánoce?

„Setkání s Ježíšem. Bůh vždycky vyhledával svůj lid, vedl jej, opatroval, slíbil, že mu bude vždy nablízku. V páté knize Mojžíšově čteme, že Bůh kráčí s námi, vede nás za ruku jako otec svého syna. To je na tom krásné. Vánoce jsou setkáním Boha se svým lidem. Je to útěcha, tajemství útěchy. Po půlnoční mši jsem mnohokrát zůstával pár hodin sám v kapli, než jsem sloužil jitřní, setrval jsem právě v této hluboké útěše a pokoji. Pamatuji se na jednu takovou noc modlitby tady v Římě, po mši v rezidenci Centra Astalli. Myslím, že to byly Vánoce v roce 1974. Vánoce pro mne byly vždy právě toto: kontemplace nad tím, jak Bůh navštěvuje svůj lid.“

Co říkají Vánoce člověku dneška?

„Promlouvají o něze a naději. Když se s námi Bůh setkává, mluví o dvou věcech. Za prvé – mějte naději. Bůh vždy otvírá brány, nikdy je nezavírá. Za druhé – nemějte strach z něhy. Zapomínají-li křesťané na naději a něhu, stávají se chladnou církví, která neví kudy kam a zaplétá se do ideologií, do světských postojů. Boží prostota nám naopak říká: běž kupředu, já jsem Otec, který tě pohladí. Děsí mě, když křesťané ztrácí naději, schopnost obejmout a pohladit. Proto, když hledím do budoucna, mluvím rád často o dětech a starých lidech, o těch nejbezbrannějších. Když jsem jako kněz chodil do farností, vždycky jsem se snažil prokazovat něhu zejména dětem a starým lidem. Mně samotnému to dělá dobře a připomíná mi to něhu, kterou Bůh chová k nám.“

Jak je vůbec možné věřit, že Bůh, kterého náboženství považují za Nekonečného a Všemohoucího, se stává takhle malým?

„Řeční otcové tomu říkali „synkatabasis“, doslova „spolusestoupení“. Bůh sestupuje a zůstává s námi. To je jedno z Božích tajemství. V roce 2000 v Betlémě Jan Pavel II. řekl, že Bůh se stal dítětem naprosto závislým na péči otce a matky. Proto nám Vánoce přináší tolik radosti. Necítíme se již osamělí, Bůh sestoupil, aby zůstal s námi. Ježíš se stal jedním z nás, pro nás trpěl na kříži a skončil špatně, jako zločinec.“

Vánoce jsou často vydávány za přešlazenou pohádku. Ale Bůh se narodil do světa, v němž je také mnoho utrpení a bídy.

„To, co čteme v evangeliu, je poselství radosti. Evangelisté zachytili radost. Neuvažují o nespravedlivém světě, neptají se, jak to že se Bůh narodil do světa, který je právě takový. To všechno je výsledkem našich úvah – o chudých, o dítěti, které se rodí v nutných podmínkách. Vánoce nejsou stížností na sociální nespravedlnost, na chudobu, nýbrž ohlášeni radosti. Všechno ostatní jsou důsledky, které z toho vyvozujeme. Některé právem, jiné ne tak docela a ještě jiné, které jsou ideologizované. Vánoce jsou radost, náboženská radost, vnitřní radost z Boha, ze světla a z pokoje. Když někdo není schopen této radosti nebo je v lidské situaci, která mu ji nedovoluje pochopit, prožívá tenhle svátek ve světském veselí. Mezi hlubokou radostí a světským veselím je ovšem rozdíl.“

Jsou to vaše první Vánoce, ve světě, v němž nechybí konflikty a války...

„Bůh nikdy nedává dar tomu, kdo jej není schopen přijmout. Jestliže nám nabízí dar Vánoc, je tomu tak proto, že jej všichni dokážeme pochopit a přijmout. Všichni, od největšího světce po největšího hříšníka, od nečistšího člověka po toho nejzkaženějšího. I nejzkaženější člověk má tuto schopnost - snad chudák trochu zrezivělou – ale má ji. Vánoce jsou v této době plné konfliktů voláním Boha, který nám dává tento dar. Chceme jej přijmout a nebo dáme přednost jiným dárkům? Letošní Vánoce, ve světě sužovaném válkami, mi přivádějí na mysl Boží trpělivost. Hlavní vlastnost Boha, ukázaná v Bibli, je, že On je láska. On na nás čeká, nikdy se v tom neunaví. Dává dar a pak čeká. Děje se to v životě každého z nás. Jsou tací, kteří jej ignorují. Bůh je však trpělivý a poklid vánoční noci je odrazem trpělivosti, kterou má Bůh s námi.“

V lednu uplyne padesát let od historické cesty Pavla VI. do Svaté země. Vypravíte se tam?

„Vánoce vždy vyvolávají představu Betléma a Betlém je zcela přesné místo ve Svaté zemi,

kde žil Ježíš. O vánoční noci myslím především na křesťany, kteří tam žijí a mají těžkosti, na všechny ty, kdo museli tuto zemi kvůli různým problémům opustit. Betlém však zůstává Betlémem. Bůh přišel na zcela určité místo, do zcela určité země, právě tam se zjevila Boží něha a Boží milost. O Vánocích se nedá přemýšlet, aniž bychom nemysleli na Svatou zemi. Pavel VI. měl před padesáti lety tu odvahu a vydal se tam a zahájil tak epochu papežských cest. Také já se tam chci vydat, abych se setkal se svým bratrem Bartolomějem, konstantinopolským patriarchou, spolu s ním připomněl toto výročí a zopakoval objektivně Montiniho s Atenagorou, k němuž došlo v Jeruzalémě v roce 1964. Připravujeme se.“

Vícekrát jste se setkal s těžce nemocnými dětmi. Co lze vůbec říct tváří tvář takto nevinnému utrpení?

„Jedním z učitelů života byl pro mě Dostojevskij a tato jeho explicitní i implicitní otázka: proč trpí děti, mi vždy ležela na srdci. Vysvětlení nemáme. Vybavuje se mi takový obraz: v určitém životním období se dítě „probudí“, spousta věcí nechápe, cítí se ohroženo, začíná se ptát tatínka a maminky. Je to věk otázek „proč“. Když se syn takhle ptá, neposlouchá všechno, co máš do povědění, ale okamžitě ti skáče do řeči s novými „proč?“. To, co hledá, víc než vysvětlení, je tatínkův pohled, který mu dává jistotu. Jediná modlitba, která mě napadá před trpícím dítětem, je modlitba takovýchto proč. Proč pane? On mi nic nevysvětluje. Ale cítím, že se na mě dívá. A tak mohu říci: Ty víš proč, já to nevím a Ty mi to neříkáš, ale díváš se na mě a já Ti důvěřuji Pane, svěřuji se tvému pohledu.“

Mluvíme-li o utrpení dětí, nesmíme zapomínat na tragédii těch, kdo trpí hladem...

„Jídlem, které nám zbývá nebo které vyhazujeme, bychom mohli dát najíst spoustě lidí. Kdyby se nám podařilo neplýtvat, distribuovat potraviny, hladu na světě by značně ubylo. Hluboce na mě zapůsobila statistika, podle níž na světě 10 tisíc dětí denně umírá hladu. Mnoho dětí pláče z hladu. Nedávno byla na střední audienci, za jedním ze zábradlí mladá maminka s několika měsíčním dítětem. Když jsem přejezděl kolem, dítě usedavě plakalo. Matka ho hladila... Řekl jsem jí: paní, myslím, že ten malý má hlad. Ona odpověděla: ano, už by byl čas... řekl jsem: tak mu dejte, prosím vás, najíst! Ona se ostýchala, nechtěla kojit na veřejnosti, když kolem projížděl papež. Totéž bych chtěl říct celému lidstvu: dejte jíst druhým! Ta žena měla mléko pro své dítě, ve světě máme dost potravin, aby se nasytili všichni. Když je dopravíme k těm, kdo je potřebují, přispějeme významně k řešení tragédie hladu ve světě. Chtěl bych zopakovat lidstvu to, co jsem řekl oné matce: dejte jíst těm, kdo

mají hlad! Naděje a něha Božího narození z nás setřásají lhostejnost.“

Některé pasáže Evangelii Gaudium vám vynesly kritiku ultrakonzervativních Američanů. Jak na papeže působí, když je označen za „marxistu“?

„Marxistická ideologie je pomýlená. Poznal jsem ale v životě mnoho marxistů, kteří byli dobří jako lidé, proto mě to neuráží. Slova, která měla největší dopad byla ta o ekonomii, která „zabíjí“.... V exhortaci však není nic, co by se nedalo dohledat v sociálním učení církve. Nemluvil jsem z technického hlediska, snažil jsem se předložit obraz toho, co se děje. Jediný konkrétní odkaz se vztahoval k teoriím „příznivého dopadu“, podle níž každý ekonomický růst, podporován volným trhem, dokáže sám od sebe ve světě vytvářet větší rovnost a sociální inkluzi. Slibuje si, že když se sklenice naplní, tak přeteče a chudí z toho profitují. Ve skutečnosti je tomu ale tak, že když je sklenice plná, záhadným způsobem se zvětší a na chudé tak nezbude nikdy nic. To byl jediný odkaz na konkrétní teorii. Opakuji, nemluvil jsem jako odborník, ale podle sociálního učení církve. A to neznamená, že jsem marxista.“

Ohlásil jste „konverzi papežství“. Vyvodil jste ze setkání s pravoslavnými patriarchy nějakou konkrétní cestu?

„Jan Pavel II. mluvil ještě explicitněji o způsobu vykonávání primátu, který by se otevíral nové situaci. Nejde jen o ekumenické vztahy, ale také o vztahy s kurií a místními církvemi. Během těchto prvních devíti měsíců mě navštívilo mnoho pravoslavných bratří: Bartoloměj, Hilarion, teolog Zizioulas, Tawadros z koptské církve – tenhle poslední je mystik, když vstoupil do kaple, zul si boty a šel se modlit. Cítil jsem se jako jejich bratr. Mají apoštolskou poslušnost, přijal jsem je jako bratry biskupy. Je bolestné, že spolu ještě nemůžeme sloužit eucharistii, ale přátelství tu je. Myslím, že to je cesta: přátelství, společná práce a modlitba za jednotu. Požehnali jsme si navzájem, jako jeden bratr žehná druhému, jeden z bratří se jmenuje Petr, druhý se jmenuje Ondřej, Marek, Tomáš...“

Je pro vás prioritou jednotu křesťanů?

„Ano, ekumenismus je pro mne primární záležitostí. Dnes existuje ekumenismus krve. V některých zemích vraždí křesťany kvůli tomu, že nosí křížek nebo mají Bibli. Před tím, než je zavraždí, se neptají, zda jsou anglikáni, luteráni, katolíci či pravoslavní. Krev se smísila. Pro ty, kdo zabíjejí, jsme křesťané. Jsme spojeni krví, i když mezi sebou nedokážeme ještě udělat nezbytné kroky k jednotě, a snad k nim ještě nenadešel čas. Jednota je milost, o níž musíme prosit. V Hamburku jsem znal jednoho faráře, který měl na starosti beatifikační proces katolického kněze

popraveného nacisty, protože vyučoval děti katechismus. V řadě odsouzených za ním stál luteránský pastor, zabitý ze stejného důvodu. Jejich krev se smísila. Onen farář mi vyprávěl, že šel za biskupem a řekl mu: „Pokračuji v procesu, ale pro oba dva, nejen pro katolíka“. To je ekumenismus krve. Existuje dodnes, stačí číst noviny. Ti, kdo vraždí křesťany, po tobě nechtějí žádný průkaz, ze kterého by se dozvěděli, ve které církvi jsi pokřtěný. Musíme tuhle skutečnost brát v potaz.“

V exhortaci vybízíte k prozíravým a smělým pastoračním rozhodnutím, pokud jde o svátosti. Co jste tím měl na mysli?

„Když mluvím o prozíravosti, nemám na mysli postoje, které ochromují, nýbrž ctnost toho, kdo vládne. Prozíravost je ctnost spojená s vládou. A smělost právě tak. Vládnout je třeba směle a prozíravě. Mluvil jsem o křtu a o svatém přijímání jako o duchovním pokrmu na cestu, který má být považován za lék, nikoli za odměnu. Někteří z toho hned vyvodili svátosti pro rozvedené a znovu sezdané. Já jsem ovšem nerozebíral konkrétní případy, chtěl jsem pouze ukázat princip. Měli bychom se pokoušet víru lidem usnadnit, ne ji kontrolovat. Loni jsem v Argentině pranyřoval jednání některých kněží, kteří nechtěli křtít děti svobodných matek. To je nemocná mentalita.“

A pokud jde o rozvedené a znovu sezdané?

„Vyloučení rozvedených, kteří žijí v novém svazku, ze svatého přijímání, není sankcí. To je dobré si pamatovat. O tom jsem ale v exhortaci nemluvil.“

Bude se tím zabývat příští biskupský synod?

„Synodálnost v Církvi je důležitá. O manželství jako takovém budeme mluvit na únorových konzistentních setkáních. Pak se tématem bude zabývat mimořádný synod v říjnu 2014 a znovu řádný synod rok na to. Během těchto zasedání řadu věcí prozkoumáme a vysvětlíme.“

Jak pokračuje práce vašich osmi „poradců“ pro reformu kurie?

„Je to práce nadlouho. Kdo chtěl předložit nějaké návrhy a nápady, už tak učinil. Kardinál Bertello shromáždil názory ze všech vatikánských úřadů. Obdrželi jsme podněty od biskupů z celého světa. Na posledním setkání osm kardinálů konstatovalo, že přišel čas na konkrétní návrhy, a na příštím setkání v únoru mi odevzdají vlastní podněty. Účastním se všech setkání, s výjimkou středečního rána, kdy je audience. Ale nemluví, pouze poslouchám, a jsem tomu rád. Jeden starý kardinál mi před několika měsíci řekl: „Reformu kurie jste už zahájil každodenní mší ve Svaté Martě“. A tak mě napadlo, že reforma začíná vždy duchovní a pastorační iniciativou,

kteřá předchází strukturální změny.“

Jaký je správný vztah mezi církví a politikou?

„Musí to být vztah zároveň paralelní i konvergentní. Paralelní, protože mají svou vlastní cestu a různé úkoly. Sbíhavé pouze tam, kde jde o pomoc lidem. Pokud vztahy konvergují dříve, tam, kde o lidi nejde, nebo se na ně prostě kašle, začíná soužití s politickou mocí, které končí zaháněním církve: obchody, kompromisy, apod. Je nutné zachovat paralelnost, každý podle své metody, svých úkolů a svého povolání. Sbíhavost pouze pro obecné dobro. Politika je ušlechtilá, je jednou z nejvyšších forem charity, jak říkal Pavel VI. Špiníme ji, když ji používáme jako obchod. Také vztah mezi církví a politickou mocí může být zkorumpovaný, pokud nekonverguje výlučně pro společné dobro.“

Mohu se vás zeptat, zda budeme mít ženy - kardinály?

„Nevím, odkud se vzal tento vtíp. Ženy v církvi mají být doceněny, nikoliv „klerikalizovány“. Kdo myslí na ženy-kardinály, trpí tak trochu klerikalismem.“

Jak pokračuje práce na očistě Vatikánské banky?

„Příslušné komise pracují dobře. Moneyval nám dal příznivý raport, jsme na dobré cestě. Jak to bude s budoucností IORu (Institut náboženských děl) se teprve uvidí. Vatikánskou „centrální bankou“ by mohla být třeba APSA (Správa majetku Apoštolského stolce). Vatikánská banka vznikla jako instituce na pomoc náboženským dílům, misíím a chudým církvím. Poté se stala tím, čím je dnes.“

Napadlo by vás před rokem, že Vánoce 2013 budete slavit u Svatého Petra?

„Naprostě ne.“

Čekal jste, že budete zvolen?

„Nečekal jsem to. Nevyvedlo mě z rovnováhy, když se množily hlasy. Zůstal jsem klidný. A tenhle pokoj mě provází dodnes, považuji ho za dar od Pána. Když skončilo poslední skrutinium, dovedli mě doprostřed Sixtinské kaple a zeptali se, zda přijímám. Řekl jsem, že ano, a že bych se chtěl jmenovat Francesco. Až pak jsem se vzdálil. Doprovodili mě do přílehlé místnosti, abych se převlékl. Potom, krátce před tím, než jsem vstoupil na loggii, jsem spolu s kardinály Vallinim a Hummesem poklekl na pár minut k modlitbě v Paolinské kapli.

Z deníku internetového deníku
Vatican Insider La Stampa
z 15. prosince 2013 přeložila
Johana Bronková (www.radiovaticana.cz)

Procitnutí obrů

Seminář Fakulty architektury ČVUT, NPÚ, ŘKF a Omnium pod vedením prof. Václava Girsy a Ing. Dagmar Michoinové: „Reakce studentů na 3 otázky školního bulletinu Fakulty architektury ČVUT“

1. Co vám exkurze dala?
2. Co konkrétního na vás udělalo největší dojem?
3. Jak jste si workshop užili?

Vážení přátelé,

dovoluji abych Vám také vyjádřil díky nejen za Vaše hodnocení Broumovské akce, ale i za to, že to tak krásně dovedete vyjádřit. Ano - sdílím s Vámi já i moji kolegové názor, že pro vytvoření vztahu k památkám je nejdůležitější velmi blízký kontakt s nimi, kontakt důvěrný - přímo na dotyk. Mohu Vám také potvrdit, že Váš zájem o naše akce je pro nás velkým povzbuzením, neboť nás nejen utvrzuje v našem přesvědčení, ale zároveň i velmi inspiruje. Snad mohu tedy doufat, že Vás potěší následující informace: s kolegy pro Vás připravujeme na jaro další pokračování broumovské akce.

S přátelským pozdravem Václav Girsy

1. Co mi exkurze dala? S jen malou troškou nadšázky - všecko otočila směr pohybu po životní spirále zase nahoru a vrátila úsměv na tvář. po odborné stránce mi dala nový pohled na barokní stavitelské umění, šanci vyzkoušet si zednické řemeslo, příležitost prohlédnout a osahat si zevrubně několik barokních skvostů i krajinu, po které jsou rozesety, to vše s vysoce odborným a zapáleným výkladem. pochopitelně také zasela jistý smutek ze zašlé slávy a stavu kostelů i krajiny a obnovila přemítání o tom, jak s takovým dědictvím nakládat. 2. Ohromil mě rozsah a velikost broumovského počínu, který i po staletích dokáže promlouvat k poutníkovi duši. Ze zcela opačného konce programu mne zaujala večerní debata, která nám nastínila, s jakými podivnými problémy se musí potýkat ten, kdo chce takové památky zachraňovat v roli projektanta nebo investora. 3. Moc a moc. Seminář byl ukázková škola hrou na vysokoškolské úrovni. v divně vakuovém semestru, kdy mne už pohltila praxe, ale škola ještě úplně „nevyplivla“, to byla vzácná příležitost vrátit se mezi známé i neznámé spolužáky, oblíbené kantory a nasát vědomosti i zážitky na celý život.

1. Co Vám exkurze dala?

Praktickou zkušenost jdoucí za hranici všedních studijních dní - „možnost osahat si řemeslo“, poznání nových koutů naší vlasti (na Broumovsku jsem byla poprvé) - pro mě osobně jako rodačku z Českého ráje se dramatická krajina

Broumovska postarala o menší „kulturní šok“ - že i taková atypická krajina jsou pořád Čechy. Dále nepřenositelný vnitřní požitek z bravurní architektury mistrovsky zasazené do krajiny - čímž byl dovršen přerod mého interního postoje k barokní (především sakrální) architektuře, již jsem kdysi považovala za zbytečně přebujelou.

2. Co konkrétního na vás udělalo největší dojem?

Dokonale zvládnutá schopnost Dientzenhoferů využít geometrii a převést konzistentní ideu ve fyzický objekt - prvně na mě opravdu silně zapůsobilo mnohokrát připomínané vnímání barokní architektury dynamicky - v pohybu. Druhým, stejně podstatným, ale (co do kategorie dojmů) naprosto odlišným silným zážitkem byla už lehce naznačená možnost vyzkoušet si prakticky nahazování omítky. Tomu se žádná školní hodina nevyrovná. Zapůsobilo to na mě natolik, že jsem odhodlaná se s tímto způsobem předávání „informace“ co nejdříve podělit dál.

3. Jak jste si workshop užili?

Nadmíru. Myslím, že by si budoucí architekti během studií těchto praktických setkání s profesí zasloužili více, neboť není nad osobní praktickou zkušenost. Nehledě na to, že to člověku pročistí hlavu a spojí se tak příjemné s užitečným, kdy školní exkurzi spíše vnímáte jako dovolenou nebo výlet. Jedná se tedy o vysoce nenásilnou, zároveň ale velice efektivní formu učení. Proto bych všem, kteří se na organizaci podíleli, chtěla moc poděkovat.

1. Co Vám exkurze dala?

I přes to, že už jsem absolvovala mnoho exkurzí, znovu jsem měla pocit cesty za hranice všedních dnů. Občas se musím podívat na své konání odjinud, abych poznala, zda jdu ještě směrem, jakým chci a nejsem jen ve vleku činností, které se tou cestou na mě nabalily. Broumovsko jako pro mě dosud neznámý kout země a množství lidí, z nichž každý má svůj osobitý názor, byly příhodným zrcadlem. Zrcadlem, které navíc nabídlo další poznatky a možnost si je ověřit vlastníma rukama. Přestože se asi budu opakovat po předřečnicích, víc aktivně laděných workshopů by bylo rozhodně přínosem.

2. Co konkrétního na vás udělalo největší dojem?

Kvalitním prostorovým i myšlenkovým konceptem a precizním řemeslem od stavitele po zámečníka své oko vždy ráda potěším. To, že i přes devastaci zapříčiněnou desetiletími nezájmu je broumovská skupina kostelů i s jejich prostředím stále hluboce působivá, je především zásluha fortelu jejich tvůrců. Přesto si myslím, že i přes (snad dočasnou) nepřítel doby je člověk a jeho dílo velmi odolný fenomén a v lepších časech opět zregeneruje do krásy.

3. Jak jste si workshop užili?

Vzhledem k tomu, že se mé magisterské studium chýlí ke konci, snažila jsem se užít si tuto příležitost jak nejvíc to šlo. V bloku utěšeně přibývaly poznámky, na kartě fotoaparátu snímky, v hlavě vzpomínky. Možnost prolézt si během obědové pauzy poslední zbytky zemědělské stavby a zachránit pro účely výuky zrezivělý krabicový zámeček byla pověstnou třešničkou na dortu.

1. Kromě jiného mi pomohla prohloubit znalosti jak o Dientzenhoferovic tvorbě, tak i o barokní architektuře a chápání prostorů jako takových. Čas strávený se zajímavými a inspirativními lidmi a poznání, že „ti divní památkáři“ jsou fajn lidé a je poučné se s nimi bavit. Možnost příjemného výletu do krásné krajiny, kam bych se jinak zavalen obvyklou školní prací těžko podíval.

2. Kromě prof. Girsy v montérkách a pohledu na zápal Ing. Eflera při tvorbě barokní omítky hlavně profesionalita organizace a interdisciplinární přístup mnoha přizvaných odborníků a jejich příspěvků k tématu. Takhle zevrubně a z mnoha hledisek probírat nějaké téma, to se časem nevidí a je to škoda. Víc takových workshopů.

1.-2. Prohloubil můj pohled na vnímání krajiny, historii místa a jejich propojení v navrhování staveb, které dokázal využít velký barokní architekt pro návrh tak působivých staveb. Jejich tajuplnost, provázanost, dominantnost, majestátnost, ale i zubožený stav, odstojenost, strohost ve mně neustále vyvolávají otázku: „Co dál?“ Jak uchopit a přistoupit k takovým stavbám, které měly svůj vrchol největší slávy, ale ke kterému není reálné se vrátit. Jak oživit mrtvé, jakým způsobem znovu vdechnout život církevním stavbám? Mají opět sloužit církvi, jako duchovní zastavení a občerstvení pro poutníky nebo zesvětlitým způsobem hledat jiný způsob využití. Jestli mají sloužit prvnímu, jak je probudit ze spánku. Vždyť návrat k původnímu přezdobenému pozlátku člověka neosloví tak, jak tomu bylo v chudé době baroka. Jakou mírou zdobnosti či strohosti a odstojenosti nabídnout tyto velkolepé a majestátní stavby, které dokáží zapůsobit na smysly precizně provedenou architekturou samotné konstrukce, dnešní české společnosti zaujaté vůči církvi? Otázka, která bude muset být zodpovězena, protože tento problém není jen v krajině Broumovska, je to vlastně problém každé krajiny, objektu i města v rámci České republiky, kterou každý architekt musí řešit. Co dál s umírajícím venkovem? Co dál se satelitními městečky? Co dál....

1.-2. Workshop mi kromě nového úhlu pohledu nabídl možnost vyzkoušet si vlastníma rukama jeden ze základů řemesla, ze kterého vychází naše povolání omítání i s výrobou omítky a také zažít vyučující v (ne)normálních podmínkách - mimo školu, v bezprostředním předávání letitých zkušeností z praxe.

3. Kromě dobrého jídla (Na jaké exkurzi zažijete, abyste měli 3x řízky během dvou dní?!), poznání nových lidí a ranního výletu za úchvatným výhledem na krajinu z výšky kopce jsem si workshop neuvěřitelně užila. Odpočívání jsem si od školy při prohlubování znalostí do školy.

Čas od času nad tím přemýšlím. Jména některých broumovských vsí mám zaryta v paměti od dob svého dětství, kdy mě dědeček vozil po kraji ve své Škodě 125L. Pracoval tam, jezdil od statku ke statku. V tom kraji strávil život, měl ho rád. Jak málo jsem toho ale uchoval v paměti...snad jen jména těch vsí. Celý kraj mi teď opět leží v hlavě, byť z jiných důvodů, než v době, kdy jsem vnímal spíš cvrkot na dvoře a roztrhaný kopačák.

Zajímavá krajina, kdysi výstavní hospodářská stavení, kdysi honosné chrámy - jen minulost. Ale jaká minulost! ...navzdory tomu stále jen minulost. Dějinné okolnosti byly k místu jistě i vlivné...kdysi. Ale co dnes? Společensví kamenných chrámů na rozdíl od společenství lidských nezmizelo. Se všemi svými jizvami, krvácejícími šrámy, otevřenými ranami a mnohačetnými zlomeninami vydržely chrámy až do dnešních dní zakonzervovány...téměř sedm desítek let ve stavu klinické smrti - bez vzduchu, téměř bez života. Pro koho tu dnes stojí to ohromné společenství, ta úžasná harmonie hmoty, barev a prostoru? Žije ještě fakticky nebo jen formálně? Tento stav přece nemůže být dlouhodobě udržitelný. Je třeba něco dělat, ale co? Jaká je šance na opravdové procitnutí? Je to jako život na přístrojích - umělá výživa, nucený přísun vzduchu...a samozřejmě ta nejlepší péče s ohledem na stávající možnosti. Ale k čemu? Komu? Zatím není žádný důvod k velké radosti - zůstaly jen tvrdé exoskeletální skořápky kdysi obsahující život... jak krásné jsou to skořápky! Jak krásný to asi musel být život... Rodí se snad nové společenství? Záblesk naděje nového života? Snad procitnutí obrů vzbudí nový zájem a do dynamicky prolamovaných zdí vnese aspoň polovinu dřívějšího života, do krásných skořápek ušlechtilý život, do němých zdí tóny hrajících varhan, do širé krajiny hluboké hlasy zvonů. Není lehké probudit kámen, ale mnohem těžší je udržet ho v bdělém stavu. Ústavní péče je nutná, ale sama o sobě není východiskem - je snad jen jednou z mnoha podmínek. A život? Snad se zase vrátí, snad už se vrací. Snad bude barevnější, než zdi staveb, které ho kdysi rámovaly. Jakkoli je rám krásný, teprve obraz dává smysl jeho existenci. Umíme ale ještě malovat?

To duchovní prázdno mě prostě stále překvapuje. Když si to teď po sobě čtu, o exkurzi tam v podstatě není ani zmínka. A že stála za to! Asi k tomu psaní nejsem ten pravý. Někdo jiný se toho zhostí s jistě větší bravurou. Teď je mi to akorát líto mazat a potřebu myslet psaním jsem na chvíli zase vyčerpal.

1. Exkurze mi dala to, po čem jsem vždy na naší škole toužil. Dala mi něco reálného. Ne jen poslouchání teoretického výkladu v přednáškové síni. Na workshopu nám bylo předvedeno, jak lze spojit teoretický výklad v reálném prostředí. Poznali jsme krásný kout naší země, pořádný kus klasické Di-enzenhoferovské architektury, a také jsme poznali, že pedagogové nejsou jen učitelé a profesori, ale že jsou to lidé, kteří svému řemeslu rozumí po všech stránkách, a to se nám snažili na místě předat. Dali nám možnost nahlédnout do základů naší budoucí práce, do základů, které by si měl osvojit každý student. Myslím, že by bylo velmi přínosné, kdyby takovýchto workshopů bylo na škole víc a nejen pod ústavem PP.

2. Největší dojmy jsem měl na Broumovsku dva. První, v jakém zuboženém stavu se nachází dílo tak velkého architekta a v jak hojně míře je zde zastoupeno. Dalším silným dojmem na mne zapůsobil pan profesor Girska, který neváhal a oblékl montérky a stal z něho pan mistr zedník. Neváhal na nás zvýšit hlas, aby omítka byla taková, jaká by měla být, a protože to není žádná snadná práce, tak jsem mu za to velmi vděčný!

3. Workshop byl pro mne krásným a poučným zážitkem. Všichni účastníci byli skvělí, počasí se vydařilo, takže žádné mínus, jen velký dík.

Zveme Vás na modlitební setkání s promítáním filmu Net for God:

On je obraz Boha neviditelného

Turínské plátno

Vzpomínka na vystavení tohoto tajemného plátna v roce 2010 v katedrále Sv. Jana Křtitele v Turíně na severu Itálie.

Tato látka je jedinou na světě, na které můžeme pozorovat přesný otisk těla mrtvého muže, ukřižovaného, který podle lékařských výzkumů, prožil opravdové utrpení. Je to Evangelium v obraze: umučení Ježíše Krista je odhaleno do sebemenších detailů!

**Broumov - klášter (v Kreslíně)
úterý 11. února 2014 v 17.30 hod**

Po filmu společná modlitba.

Mezinárodní ekumenická fraternita Net for God (Síť pro Boha) vznikla v roce 2000 z podnětu komunity Chemin Neuf, aby napomáhala jednotě křesťanů a pokoji ve světě. Je síť modlitby, formace a evangelizace. Filmy Net for God jsou překládány do 22 jazyků a jsou promítány na setkáních ve více jak 60-ti zemích.

www.chemin-neuf.cz info:491423755
www.netforgod.tv

dopis mladým

V DIECÉZNÍM ROCE POVOLÁNÍ

LEDEN

Milí mladí přátelé,

když jsem ve čtrnácti letech poprvé učil silnou touhu po kněžství, bál jsem se. Dokonce jsem se za tu myšlenku styděl, i před rodiči. Hned mě napadlo, že jsem si povolání nezasloužil, že přesahuje mé schopnosti a vlohy, že k němu nemám žádné zvláštní předpoklady. Vlastně dodnes nemám nic, čím bych mohl Bohu přispět k Jeho velikosti. To, že mě Pán na tuto cestu sám pozval a dovolil mi na ní vytrvat, se proto celý život učím vnímat jako dar. Dar, který je rok od roku větší, a já jej pouze zdarma přijímám. Ve službě však mohu stále více velebit Boha za jeho moudrost a štědrost a hlavně obdivovat jeho trpělivou Lásku, která se nikdy neunaví. Vždyť On mi dal nejen povolání, ale i život.

On dal život také každému z Vás, Tobě. Zároveň Tě povolal na cestu. Tím rozhodl, že žádný úkol, který před Tebe stává, nebude nad Tvé síly. Pokud Tě povolává, sám Ti síly dodá. Jen nesmíš své svědomí ohlušit hříchem, pak jeho volání snadno přeslechněš. Hledej ho v modlitbě, ve Mši svaté a při četbě Evangelia, třeba jen krátkých úryvků. Pak v srdci poznáš, kam Tě Pán volá.

Až se vydáš směrem, kterým Tě zve, nikdy nepůjdeš sám, sama. Sami jdou naopak ti, kdo stálým odkazováním na lidskou slabost omlouvají svou nečinnost, klamný pocit, že nic nezkazili. Vydejme se tedy v tomto diecézním Ruce povolání na cestu za naším Pánem!

Váš biskup Jan

1664

KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE
ROK POVOLÁNÍ

2014

MĚSTO BROUMOV

Kulturní program únor 2014

1. 2. 20:00

SPOLEČENSKÝ PLES

Hraje hudební skupina Geny – Rtyně v Podkrkonoší
KD Střelnice. Pořádá: ČSŽ Broumov. Vstupné: 80,-Kč

3. 2. – 21. 2. 8:00 – 16:00

VÝSTAVA ČERNOBÍLÉ FOTOGRAFIE

z období 1965 - 1995 | Autor Miroslav Holča
Vernisáž v sobotu 1.2.2014 v 16.00 hodin. Výstavní síň Staré radnice

9. 2. 14:00

BROUMOVANKA

Taneční odpoledne. KD Střelnice. Pořádá: Klub seniorů Broumov

12. 2. 19:00

TRAVESTI SHOW TECHTLE MECHLE

K mistru Alexovi a slečně Dolores přišla i zbrusu nová posila a hvězda pražského kabaretu slečna Stacey, která je nejlepší imitátorkou Cher u nás.

Městské divadlo Broumov.

Vstupné: 220,-Kč předprodej / 240,-Kč na místě.

12. 2. 19:00

MARCEL FLEMR - BLUES

Osobitý pražský bluesový kytarista v současné době hraje ve svém bandu Marcel Flemer Trio. Hudebně se hlásí k hlubšímu odkazu - kořenům elektrického blues. Jeho rukopis je inspirován mistry elektrické kytary jako je T-Bone Walker, Lowell Fulson, Clarence „Gatemouth“ Brown, Earl Hooker, Hubert Sumlin, Magic Sam, B. B. King, Albert Collins, ale i současnějším přístupem Roberta Craye, Buddy Guye a Otise Granda.

sál Kreslírna, benediktinský klášter v Broumově.

Pořádá: Agentura pro rozvoj Broumovska

Vstupné: 190,-Kč / 150,-Kč (pro členy klubu ArtCafé)

15. 2. 15:00

ČTYŘLÍSTEK V POHÁDCE

Divadlo D5, Praha

Není snad nikdo, kdo by neznal čtveřici nerozlučných kamarádů – dobrosrdečnou a důvtipnou Fifinku, rozržitého ovšem geniálního vynálezce Myšpulína, mnohdy ustrašeného, ale oddaného vtipálka Pindů a nemotorného siláka Bobíka. Tato čtveřice se vypraví do pohádky a zažije tak opět jedno ze svých velkých a neopakovatelných dobrodružství.

Městské divadlo Broumov.

Pořádá: Město Broumov. Vstupné: 40,-Kč

15. 2. 20:00

PLES PODNIKATELŮ A ŽIVNOSTNÍKŮ

Ples pořádaný pod záštitou firmy Příkner - tepelné zpracování kovů, s.r.o.

K tanci hraje Swing Sextet Náchod a Duo Simon & Kaněra, zpěv: Lee A. Davison, Pavlína Rudolfová. Zajištěna je bohatá tombola.

Předprodej vstupenek v prodejně EDA na broumovském náměstí.

KD Střelnice. Pořádá: Podnikatelský klub Broumov. Vstupné: 80,-Kč

17. 2. 19:00

PEKLO V HOTELU WESTMINSTER

Náš TIP!

Divadelní soubor J. K. Tyl, Meziměstí

Bláznivá komedie o tom, že ani když jste členem vlády, není jednoduché si něco začít s vdanou sekretářkou. A vybrat si k záletům hotel, kde je i vaše manželka a čínská obsluha vám moc nerozumí, je přímo katastrofa. To potom potřebujete spolehlivého osobního tajemníka, který vám dokáže vyrobit takové alibi, nad kterým zůstává rozum stát. A pokud se do všeho připlete puritánská poslankyně a podváděný manžel, je jasné, že v hotelu musí vypuknout peklo...

Městské divadlo Broumov. Pořádá: Město Broumov. Vstupné: 60,-Kč

24. 2. 19:00

KAREL PLÍHAL

Náš TIP!

Městské divadlo Broumov. Pořádá: Město Broumov.

Vstupné: 160,-Kč v předprodeji na IC Broumov, 200,-Kč na místě

26. 2. 19:00

ŠPORKOVY BAROKNÍ PÍSNĚ

Poutavé vyprávění okořeněné obrazem a živými hudebními ukázkami.

Večerem vás provede PhDr. Stanislav Bohadlo, CSc. Pedagog

Univerzity Hradec králové, ale především muzikolog, badatel a

popularizátor české hudby.

sál Kreslírna, benediktinský klášter v Broumově.

Pořádá: Agentura pro rozvoj Broumovska

Vstupné: 120,-Kč / 90,-Kč (pro členy klubu ArtCafé)

28. 2. 18:00

POLSKÉ TATRY A OKOLÍ

Cestopisná přednáška

Pavel Bičíšťa Vám představí zábavnou a netradiční formou kulturu, přírodu, historii a zvyky obyvatel dané oblasti.

Konferenční sál IC. Pořádá: Město Broumov. Vstupné: 40,-Kč

Předprodej a rezervace vstupenek*: Infocentrum Broumov, t: 491 524 168, e-mail: kultura@broumov.net

Vstupenky, které si u nás rezervujete, je nutné vyzvednout do týdne od jejich rezervace. Po tomto datu všechny rezervace rušíme a lístky nabízíme k dalšímu prodeji. Děkujeme za pochopení.

* Pouze za akce pořádané městem Broumov.

Více informací získáte na: www.broumov-mesto.cz

REGION
BROUMOVSKO
CZECH REPUBLIC